

Сега вече укротениятъ ималъ за своя надстолна книга „Емилъ“ на Жанъ Жакъ Руссо.

Когато станало това чудо — окротяването на буйния винопиецъ, — самъ баща му почналъ да загледва на криво „учителъ Данча“: папищашко ли ще прави той селото? Но сърдната си излѣлъ пакъ върху своя синъ. Отишелъ една вечеръ у дома му пьянъ и го подбралъ съ всички пьянски псувни. Синътъ се червѣлъ и мълчалъ. Това съвсемъ разярило бащата: той посегналъ да го бие... „(Мутали си или си се превърналъ на женка, твоята“). . . Отърчали съседи по писъците на децата и отвели пьяния баща у дома му. А на заранъта синътъ пратилъ много здраве на стария: „станало снощи, каквото станало, но той, стариятъ, да не пристъпва вече прага му: децата се наплашили, та не искали да го видятъ“. Стариятъ извилъ вежди на сърпъ и хукналъ при сина си: трезвенъ да го бие, че да се разбератъ!

Не се знае, какво е било това „разбиране“ между синъ и баща, но отъ тогава не сж виждали вече въ Яньюецъ пьянъ и бащата.

Отидохме въ училището. Сградата е построена отъ селото по свой починъ и на своя глава, т. е. безъ инженеръ. Влиза се презъ страниченъ тремъ въ доста широка и свѣтла класна стая.

Стекоха се млади селени, надонесоха любеници. Тѣ се държатъ съ учителитѣ братски и се шегуватъ, като съ равни, — очевидно, свои сж си. Сега селенчета и учители